

Što se prodaje na tržnici?

Po čemu se tržnica razlikuje od trgovine?

S kim idete na tržnicu?

MIRKO I NIKA NA TRŽNICI

NIKA JE POVELA MIRKA NA TRŽNICU. S NJIMA SU BILA I OSTALA DJECA I UČITELJICA MIRICA. ŠTO SU KUPILI NA TRŽNICI? ŠTO SU SE IGRALI NAKON POSJETA TRŽNICI? NAKON ČITANJA OVE PRIČE POŽELJET ĆETE I SAMI OTIĆI NA TRŽNICU. KRENIMO U PRIČU...

U učionici je žamor. Nitko ne obraća pozornost na medu Mirka. Mirko sjedi na klupi uza zid.

Učiteljica Mirica ulazi u učionicu i kaže:
– Dobro jutro, djeco.
Učenici se smire i pozdrave učiteljicu:
– Dobro jutro, učiteljice Mirice.
Sjednu u parovima na svoja mjesta.
– S kim će danas biti naš Mirko? – pita učiteljica.

Nika sjedi bez para. Otrči do Mirka i kaže:
– Neka Mirko danas bude sa mnom!

Učiteljica ispod svog stola izvlači veliku košaru.
– Naučili smo da ujesen dozrijeva puno voća i povrća. Danas idemo na tržnicu vidjeti ubrano voće i povrće.
Sva se djeca razvesele jer idu u šetnju.
– I Mirko ide sa mnom! – kaže Nika.
– Da. – odgovori učiteljica. – Stavi ga u košaru. Neka i Mirko vidi puno voća i povrća.

Djeca su u koloni krenula iz škole na tržnicu.
Nakon deset minuta šetnje ugledali su u daljini velike crvene suncobrane. Ispod suncobrana bile su klupe s puno voća i povrća.

Prvo su došli do prodavačice koja je prodavala povrće. Kupili su salatu, krastavce, papriku, rajčicu, tikvice, mrkvu, kupus i kelj.

Košara je bila napola puna. Zatim su krenuli do klupe gdje se prodaje voće. Kupili su jabuke, kruške, šljive i breskve.

Košara je bila puna.

Ivan i Luka uzeli su punu košaru.
Polako su krenuli prema školi.
– Učiteljice, ostavili smo Mirka na tržnici! – sjetila se Nika na pola puta do škole.
– Vratimo se po Mirka. – rekla je učiteljica.

Mirko ih je čekao kod prodavačice s povrćem. Sjedio je na klupi između kelja i kupusa.

Kad su stigli u školu, sva su djeca sjela ukrug. U sredinu je učiteljica postavila košaru s voćem i povrćem.
Nika je uz košaru postavila i Mirka.

– Igrat ćemo igru prepoznavanja. – rekla je učiteljica i dala je svakom djetetu povez koji treba zavezati preko očiju.

Nika i Mirko birali su voće i povrće, a djeca su opipom i mirisom prepoznavala koje voće ili povrće drže u ruci. Svako malo čuli su se glasni povici:
– Mrkva!
– Jabuka!
– Kupus!
– Šljiva!

Djeca su bila mirna i pažljiva uz svog Mirka i učiteljicu Miricu. Mirisanjem i dodirivanje otkrili su sve voće i povrće.
– Kakve je boje povrće? – pitala je učiteljica. – A voće?

Djeca su odgovarala uglas gledajući voće i povrće koje je pokazivala učiteljica:
– Zeleno!
– Žuto!
– Crveno!

Do kraja nastave djeca su na velikim bijelim papirima slikala voće i povrće vodenim bojicama.

Nika i Mirko naslikali su crvene jabuke i žute kruške.

Mirku je njuškica bila žuta, a šapice crvene. Nika je Mirka ukrasila jesenskim bojama. Svi su se smijali. A Mirko je bio sretan.

Nika je u košari odnijela Mirka kući. Kod kuće mu je s njuškice i šapica oprala boju i osušila ga sušilom za kosu.
– Opet si lijep i čist! – rekla je i zagrlila Mirka.

Nikina mama u kuhinji je pripremala povrće za ručak.

Dok je mama kuhala, Nika je pričala kako joj je danas bilo u školi.

Mirko je sjedio na stolcu.

Bio je sretan.